Sympatie pre diabla – Temné dejiny rocku a pop kultúry, 1. časť: Opojenie a násilie

Kultúrnosť
2. novembra 2026

Zaradením obrázka satanistu Aleistera Crowleyho na obálku slávneho albumu Beatles *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band* bolo spojenie undergroundu a černošskej hudby (jazz, blues) dokončené. Rocková hudba postupne ovládla populárnu kultúru. Hegemónia dosiahla absolútnu moc v roku 1969 sériou dionýzovských rituálov a pokračuje až do dnešného dňa. Bakchická povaha (opojenie, sex, hystéria a násilie) rockových koncertov, by mala byť viditeľná aj pre najmenej chápavého pozorovateľa už od samého začiatku, ale z nejakého dôvodu nebola. Krik a hystéria tínedžeriek, ktoré prišli na Beatles, boli považované za niečo, čo patrí k dospievaniu. No potom energia davu na koncertoch začala gradovať a jej uvoľňovanie už nevyzeralo tak neškodne.

Beatlemánia

zdroj: picryl.com

Už počas koncertného turné Rolling Stones v roku 1966 ich hudba takmer všade, kde hrali, vyvolala chaos. Podľa jednej správy bol úvodný koncert v Lynn, Massachusetts zastavený políciou po niekoľkých minútach – publikum reagovalo s takou divokosťou, že obyčajné, hudbou vyvolané veselie, sa premenilo na orgiastickú zúrivosť davu a polícia nasadila slzný plyn. Keď Stones odchádzali z dejiska koncertu Lynn Bowl, okná ich auta boli zadebnené drevenými doskami narýchlo vytrhnutými z lavičiek. V Montreale sa Stones rozhodli prerušiť koncert, aby zastavili chlapov z bezpečnostnej služby, ktorí pri pódiu mlátili a kopali do dievčat, ktoré sa snažili vyliezť

hore a pripojiť sa k Mickovi Jaggerovi pri mikrofóne. Vo Vancouveri bolo počas koncertu 36 zranených, medzi nimi aj usporiadatelia, policajti a bezpečnostná služba. Išlo o rôzne zlomeniny a poranenia hlavy, vrátane otrasov mozgu. V Montreale, kde polícia upokojovala fanúšikov tým, že ich vrhala hlavami do dreveného plotu, odišli Stones z pódia cez uličku, kde ležalo päťdesiat tiel v bezvedomí.

Keď sa Rolling Stones vrátili z Ameriky domov, anglickí fanúšikovia sa nenechali zahanbiť v brutalite a orgiastickom násilí. Záverečný koncert turné v Royal Albert Hall bol zastavený po troch minútach, keď Jaggera napadli tri dievčatá naraz, a napriek tomu, že ochranka systematicky zhadzovala z pódia ďalších rozdivočených fanúšikov, nedokázala zastaviť rastúci tlak revúcej vlny mladých ľudí.

Rolling Stones v 60. rokoch 20. storočia

zdroj: GoodFon

Anita Pallenbergová, bývalá groupie Rolling Stones, spomína na „šialenstvo“, ktoré vypuklo na koncerte Stones, ktorý videla v Berlíne, keď predstavenie pohltili a ovládli emócie, ktoré vyprovokovali samotní umelci. Vzrušenie a ošiaľ, ktoré hudobníci vyvolali, ohrozovali ich životy:

„Hudba bola v tú noc veľmi rebelská, veľmi divoká a atmosféra bola naozaj nabitá. Pozerala som zo zákulisia. Mick robil svoju sexy show a dievčatá hádzali svoje nohavičky na pódium, no potom sa to všetko zvrtlo, publikum sa tlačilo a preniklo na pódium a Stones odložili svoje nástroje a dali sa na útek. Aby sme sa dostali späť do hotela, museli sme prejsť podzemnými betónovými krytmi spojenými tunelmi, kde počas vojny fungoval Hitler so svojím štábom. To bolo moje zoznámenie sa so Stones – útek pred šialeným davom divokých tínedžerov.“

Claude Gillot, Bakchické orgie v staroveku

zdroj: wikimedia commons, Rosenwald Collection, 1951.10.25″

Rockové koncerty sa zmenili na modernú verziu bakchických rituálov, v ktorých boha roztrhali jeho šialení nasledovníci a stávali sa čoraz šialenejšími a nebezpečnejšími pre fanúšikov, aj pre samotných umelcov. V Zürichu Jaggera stiahli zo štyri metre vysokého pódia a skoro ho roztrhali na kusy. Jeden zo Stones si spomína na to, že videl fanúšikov, ako sa počas koncertu navzájom zraňovali, a nakoniec sám sotva unikol:

„Podarilo sa nám konečne autom dostať k helikoptére, ktorá čakala, a keď sme sa zdvihli do vzduchu, sledovali sme, ako tie deti napádajú naše auto, ako keby to bolo nejaké nepriateľské stvorenie z vesmíru a trhali ho na kusy. Odtrhli kapotu, dvere, kolesá – zo vzduchu to vyzeralo ako obrovské chrobáky, ktoré požierajú mŕtvolu.“ „Nebolo príjemné,“ uzavrel hudobník, „vidieť, čo urobila naša hudba s ľuďmi.“

Mick Jagger to však komentoval inak:

„Samozrejme, občas vyvolám prastaré inštinkty, ale to dokáže väčšina ľudí. Oni to však nedokážu robiť pred toľkými. Ja mám schopnosť robiť to pred niekoľkými tisíckami ľudí.“

Marianne Faithfullová (*jej predkovia z matkinej strany pochádzali z Uhorska a jej matka Eva von Sacher-Masoch bola praneterou baróna Leopolda von Sacher-Masoch, propagátora „masochizmu“, sexuálnej úchylky po ňom pomenovanej; pozn. red.*), ktorá bola jeho priateľkou (rozumej súložnicou) v šesťdesiatych rokoch, opisuje jeho náladu v takýchto chvíľach:

„Bol veľmi násilný. Bol ako posadnutý. Myslím, že vtedy ani nevedel, kto som. Mal make-up a na ústach mal penu. Jeho oči boli násilné. Vydával zvuky, hrdelné zvuky a bol ako zmyslov zbavený. Bol ako berserker (v škandinávskych a germánskych legendách člen bojových hôrd, uctievajúcich Odina, pozn. red.).“

Obal albumu Rolling Stones

zdroj: flickr.com

Jeden odborník na psychológiu vyjadril názor, že hystéria v koncertných halách predstavuje náhly únik tých druhov emócií, ktoré sa snažia sily puritanizmu, morálky a autority – sociálnej aj rodičovskej – potláčať. Keď publikum na koncerte vybuchne, v skutočnosti je to spoločný prejav

vzdoru proti súboru hodnôt, ktoré považuje za zbytočne a neúnosne obmedzujúce.

Nebol to Nietzsche, kto vymyslel dionýzovské orgie (bakchanálie) a neobjavil ich ani autor biblickej Knihy múdrosti. Prvý, kto vypozoroval a neprekonateľne spracoval tému bol Euripides vo svojej hre *Bakchantky*. Euripides objavil niečo, čo je staré ako samotný človek. Dionýzovské orgie sú tisícročia stará vzbura, nie proti „neúnosne obmedzujúcim hodnotám", ale, ako Thomas Mann vďaka bystrému čítaniu Nietzscheho správne postrehol, proti všetkému rozumu, všetkému sociálnemu poriadku, všetkej možnej morálke a akejkoľvek sexuálnej zdržanlivosti.

Euripides sám dobre pochopil, že je to vzbura proti celému konceptu štátu, rodiny a civilizácie. Že je to vzbura, ku ktorej všetci, tak ako v jeho hre mladý Pentheus ukázal, pociťujeme osudnú príťažlivosť. Nietzsche teda zistil, že Euripides vlastne objavil existenciu dedičného hriechu. A preto nemecký syfilitický filozof, ktorý riskoval svoj život a zdravý rozum na základe niečoho, čo vyčítal z Wagnerovho *Tristana a Isoldy*, chcel túto tajomnú vedomosť premeniť na zbraň proti ľudskému rodu v akte bezprecedentného kultúrneho terorizmu. História dvadsiateho storočia – od norimberských národno-socialistických pochodov, cez koncert Rolling Stones v Altamonte, až po zničenie intelektuálneho života na univerzitách rukami Nietszcheho dekonštruktívnych nasledovníkov – je katalógom jeho víťazstiev – triumfov, ako by to povedala Leni Riefenstahlová, jeho vôle.

Rolling Stones teda mohli priamo čerpať z dionýzovských zdrojov rovnako ako Euripides. Tu však do hry vstupuje ich spojenie s moderným okultizmom. Nedostali sa k Dionýzovi protestantským spôsobom, teda priamo, urobili to katolíckym spôsobom – cez akúsi diabolskú apoštolskú postupnosť. Kľúčovou postavou v tomto spojení bol muž z Hollywoodu menom Kenneth Anger. Niektorí opisujú Angera ako „kultovú" postavu vo filmovom priemysle. V pôvodnom zmysle slova kult.

Anger, nasledovník Aleistera Crowleyho, sa v šesťdesiatych rokoch pripojil k Antonovi LaVeyovi v Cirkvi Satana. V roku 1965 napísal knihu *Hollywood Babylon*, ktorá opisovala divoké udalosti v Hollywoode v starých dobrých časoch, pred príchodom Haysovej komisie, ktorú organizovali filmoví magnáti na to, aby zabránili tlaku z amerických cirkví. Na obálke *Hollywood Babylon* bola zobrazená Jayne Mansfieldová, ďalšia členka Cirkvi Satana.

V roku 1967 Anger pracoval na tom, čo nazýval „prvým náboženským filmom", na niečom s názvom *Lucifer Rising*, ktorý obsahoval zábery Rolling Stones, helikoptéry pristávajúcej vo Vietname a alchymistických tetovaní. Počas pobytu v Londýne stretol Marianne Faithfullovú, ktorá ho zoznámila so Stones. V rozhovore s Davidom Daltonom a Richardom Hendersonom Anger povedal, že si myslí, že Stones už boli oboznámení s okultizmom cez ich spojenie s Anitou Pallenbergovou, ktorú Anger nazýva „čarodejnicou". Brian Jones (zakladateľ Rolling Stones) sa stretol s Pallenbergovou v Mníchove počas európskeho turné v roku 1965. Podľa legendy to bola Pallenbergová, kto presvedčil Micka Jaggera, aby na pódiu počas piesne *I Can't Get No Satisfaction* pochodoval, čo pobúrilo nemeckú tlač.

Záber z koncertu Rolling Stones v Haagu

zdroj: picryl.com

Anger považoval *Lucifer Rising* za súčasť Crowleyovskej sympatetickej mágie, film, ktorý mal odštartovať vek Lucifera. V jednom okamihu chcel, aby vo filme hrali samotní Stones v hlavných úlohách. *„Mick ako Lucifer a Keith* (Richards) *ako Belzebub. Belzebub je naozaj Pán múch, a je ako korunný princ v hierarchii démonov. Belzebub je pobočník Lucifera… Okultná jednotka v rámci Stones bola Keith, Anita a Brian. Vidíte, Brian bol tiež čarodejník.“* Keď sa ho opýtali, ktorý *„aktívny magický prvok v hudbe Stones*“ figuruje, Anger odpovedal: *„Má silné sexuálne konotácie. Je to v podstate hudba na trtkanie.“* *„ Odtiaľ teda pochádza rock ‚n' roll?“* pýtali sa novinári. *„Samozrejme“* odpovedal Anger.

(*Termín rock' n' roll, pre Stredoeurópanov dokonale nevysvetliteľný, je dnes vnímaný len ako označenie tanečnej hudby. V skutočnosti ide o krypto označenie hojdavých kopulačných panvových pohybov, ktoré predvádzal k veľkému pohoršeniu verejnosti v ranom štádiu kariéry už Elvis Presley. Odtiaľ jeho prezývka Elvis – pelvis, čiže Elvis – panva. Neskôr mu manažér plukovník Parker tieto kompromitujúce pohyby zakázal. Termín rock' n' roll pôvodne pochádza zo 17. storočia, z námorníckeho slangu a vyjadruje hojdavé pohyby lode. Počas 20. storočia prešiel do mládežníckeho slangu, aj ako zastreté označenie pre kopuláciu. Podobne ako výraz „jazz“, ktorý mal pôvodne v černošskom slangu sexuálnu konotáciu; pozn. red.*)

Anita Pallenbergová v jednom rozhovore povedala, že sa o čiernej mágii dozvedela od Angera. Brian Jones mal sklony k násiliu na ženách a po tom, čo sa obeťou jedného z týchto výbuchov stala Anita, rozhodla sa pomstiť tým, že naňho vrhne kúzlo:

„Rozhodla som sa urobiť voskovú figúrku Briana a pichnúť ju ihlou. Vytvarovala som vosk do podoby jeho postavy, povedala som, čo som povedala, zavrela oči a pichla ihlou do voskovej figúrky. Prebodla som jeho brucho… Nasledujúce ráno, keď som sa vrátila tam, kde som bývala s Brianom, našla som ho trpieť silnými bolesťami brucha. Bolo mu zle celú noc a bol v agónii, všade okolo neho boli fľaše s magnéziovým mliekom a iné lieky. Trvalo mu asi deň, kým sa zotavil. Áno, mala som záujem o čarodejníctvo, budhizmus, o čiernych mágov, ktorých mi predstavil môj priateľ, filmár Kenneth Anger. Svet okultizmu ma fascinoval, ale po tom, čo sa stalo Brianovi, som už ďalšie kúzlo nikdy nezoslala.“

Či to naozaj urobila, alebo si to vymyslela, je otázka. Tony Sanchez, ktorý pre kapelu robil organizačné a obslužné činnosti tvrdil, že Pallenbergová používala ľudské pozostatky, aby proti ľuďom robila kúzla. Niekedy v priebehu šesťdesiatych rokoch prešla Pallenbergová z pozície priateľky (súložnice) Briana Jonesa na priateľku (súložnicu) Keitha Richardsa a cez ňu sa mal Richards zapojiť do okultizmu.

Philipp Norman hovorí, že Keitha začala fascinovať čierna mágia a čarodejníctvo a bol presvedčený – rovnako ako mnohí ďalší –, že Kenneth Anger mal čarodejné schopnosti. V jednom okamihu Keith a Anita dokonca uvažovali o pohanskom sobáši, ktorý by im vyslúžil Anger.

Na konci šesťdesiatych rokov bol Anger zainteresovaný do produkcie série „náboženských“ filmov, ktoré boli pokusmi nastoliť nový vek, ktorý predpovedal Alesteir Crowley. V roku 1966, keď sa mali splniť Crowleyho proroctvá o „novom veku“ a LaVey mal ohlásiť „druhý príchod“ Satana. Anger, pravdepodobne motivovaný zážitkami z „leta lásky“ v San Franciscu v roku 1967, cítil, že dozrel čas na pokračovanie v pokuse o nastolenie úsvitu luciferského veku. Do hlavnej úlohy filmu *Lucifer Rising* obsadil dvadsaťročného herca menom Robert K. Beausoleil.

Beausoleil žil s Angerom v dome známom ako Ruská ambasáda a bol to gitarista skupiny známej ako Magick Powerhouse of Oz, ktorá mala nahrávať zvukovú stopu k filmu. Pod Angerovým vedením sa Beausoleil zoznámil s arkánami sympatetickej mágie, ako aj s učením Aleistera Crowleyho. 21. septembra 1967 Anger natočil vystúpenie tejto kapely, ktoré bolo avizované ako oslava Rovnodennosti bohov. Neskôr v tom roku sa Anger vo Washingtone zúčastnil na slávnej protivojnovej demonštrácii, vyzlečený do pása, ukazoval tetovanie Satana na hrudi a kričal „von, démon, von“, a pokúšal sa levitovať Pentagon. Niekoľko demonštrantov bolo toho dňa zatknutých za občiansku neposlušnosť.

Ale v Anglicku mali Angerovi ďalší adepti okultizmu vlastné problémy so zákonom. 12. februára 1967 polícia dorazila do vidieckeho domu Keitha Richardsa a zatkla Richardsa aj Jaggera, u ktorého sa našli štyri tabletky amfetamínu, ktoré Marianne Faithfullová priniesla z Talianska. Bol to začiatok roky trvajúcich problémov so zákonom.

Atmosféra na koncerte Rolling Stones

zdroj: picryl.com

29. júna 1967 boli Jagger a Richards odsúdení za drogové trestné činy a odsúdení na tri mesiace a jeden rok väzenia. To, čo nasledovalo po ich odsúdení, bolo ako zopakovanie predstavenia *Bakchantiek*. Prebehli verejné demonštrácie proti prísnosti rozsudkov, ale naozaj neobyčajné paralely sa dali vypozorovať v tom, ako štátne orgány reagovali na mladého Dionýza, ktorý bol teraz v ich pazúroch. Establišment sa cítil byť priťahovaný tým, čo predstavoval Jagger, rovnako ako mladého Penthea lákala Dionýzova ponuka ísť na horu a pozrieť si bakchické rituály. William Rees-Mogg (*bol katolíkom a paradoxne aj otcom súčasného britského poslanca sira Jacoba Rees-Mogga, ktorý je tradičným katolíkom a požíva všeobecnú averziu pokrokových kruhov; pozn. red*.), redaktor Times, vyjadril názor, že Jagger by mal byť oslobodený:

„Ak chceme z nejakého prípadu spraviť symbol konfliktu medzi zdravými tradičnými hodnotami Británie a novým hedonizmom, potom si musíme byť istí, že zdravé tradičné hodnoty zahŕňajú aj toleranciu a spravodlivosť.“

Toto bola fanfára novej doby, ktorá dobyla aj anglický hrad a 31. júla Londýnsky odvolací súd zrušil rozsudky Jaggera a Richardsa a oslobodil ich.

Mladý Dionýzius Mick teda nešiel za mreže, ale spolu s Marianne Faithfullovou na svojom lone, letel vrtuľníkom na televízne stretnutie s establišmentom, kde ich mohol poučiť o ich nesprávnych a zastaraných zvykoch. Philip Norman označuje tento incident za moment Mickovho najvyššieho triumfu. Spoločnosť, ktorá sa mu vysmievala, zneužívala ho a nakoniec sa ho pokúsila zničiť, sa teraz pred ním sklonila s ospravedlňujúcou úctou, ktorá patrí nesprávne posúdenému mesiášovi. Redaktor, lord, biskup a jezuita ho naliehavo prosili, aby im odhalil „*čo si mladí ľudia v tejto krajine naozaj myslia*“.

Keď bol neskôr opäť konfrontovaný v prípade vlastnej morálnej nezodpovednosti, tentoraz kvôli tehotenstvu Marianne Faithfullovej, establišment opäť ukázal svoju neschopnosť. Vo verejnej diskusii, pani Mary Whitehouseová obhajovala inštitúciu manželstva na kresťanských princípoch: *„Ak ste kresťan alebo veriaci človek a urobíte manželský sľub, keď prídu ťažkosti, máte túto základnú vec, ktorú ste prijali. Prekonáte tie ťažkosti.“*

Jagger, ktorý bol pravdepodobne dosť inteligentný na to, aby vedel, že Anglikánska cirkev bola založená iba a len preto, že Henrich VIII. sa chcel rozviesť, odpovedal: *„Vaša Cirkev akceptuje rozvody. Možno dokonca akceptuje aj potraty – mám pravdu alebo nie?“*

Od svojho vzniku mala Anglikánska cirkev dosť pochybnú históriu dodržiavania morálnych noriem v oblasti sexu. V roku 1930 ratifikovala túžbu spoločnosti po antikoncepcii rozhodnutím na konferencii v Lambeth a nakoniec akceptovala aj potraty. Rovnako ako Pentheus v *Bakchantkách*, aj britský establišment mal problém odsúdiť Jaggera ako buriča, lebo si očividne túžil privlastniť rovnaké sexuálne slobody, ktoré Jagger tak otvorene presadzoval. Z textu Rees-Mogga bolo jasné, že predstieranie tolerancie a otvorenosti sú pre establišment vyššie hodnoty než obrana integrity kresťanského manželstva. Keď Jagger verejne demonštroval to, čo oni v

súkromí uznávali, zistili, že nemajú srdce tlačiť na túto tému. V *Bakchantkách* rozdivočené ženy roztrhali Penthea, v Británii rozdivočený establišment roztrhal spoločenskú štruktúru.

Rolling Stones týmto rozhodnutím establišmentu neostali neovplyvnení. Na konci šesťdesiatych rokov sa ich záujem o drogy a satanizmus ešte vystupňoval. Pokúsili sa napodobniť úspech Beatles s ich *Sgt. Pepper.* Avšak ich drogami nasiaknutý album *Their Satanic Majesties Request* bol hudobným, komerčným a umeleckým neúspechom. V dôsledku toho mali Stones v roku 1969 vážne finančné problémy. Ich agent Allen Klein im kradol peniaze. Zakladateľ a vedúci gitarista Stones, Brian Jones prepadol drogám a stal sa pre kapelu bezcenným. Jagger reagoval – vyhodil Kleina, vyhodil Jonesa a prišiel s albumom *Beggar's Banquet* a piesňou „*Sympathy for the Devil*", ktorá ich opäť spravila komerčne žiadanými.

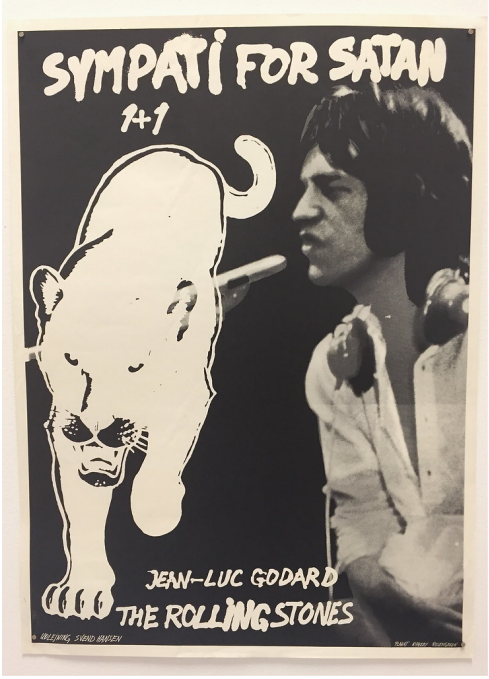

Plagát k filmu francúzskeho režiséra Jean-Luc Godarda o Rolling Stones z roku 1968, s názvom *Sympathy for The Devil* – Zdroj: flickr.com

Jagger údajne získal nápad na túto skladbu od Marianne Faithfullovej a tá sa inšpirovala románom Michaila Bulgakova *Majster a Margaréta*, ale ich predchádzajúca spolupráca s Kennethom Angerom asi tiež zohrala svoju úlohu. Stones mali teraz šancu zarobiť peniaze na nadchádzajúcom americkom turné. 26. júla 1969, na oslave svojich narodenín, Jagger pre prítomných pozvaných pustil čerstvo dokončenú pásku piesne „*Sympathy for the Devil*". Keď sa dav dal spontánne do tanca, Mick Jagger vedel, že vytvoril hit.

Satanizmus sa konečne vymanil z obskúrnych žurnálov Aleistera Crowleyho. Už to nebola len fixácia úchylných undergroundových filmov Kennetha Angera. Teraz sa stal súčasťou mainstreamovej pop kultúry.

Mick počas jesenného amerického turné spieval svoju satanistickú pieseň miliónom ľudí. Na tlačových konferenciách sa verejne identifikoval s revolučnou mládežou v Amerike. Na obvinenie z toho, že požaduje za lístky na koncert prohibičné ceny, reagoval buď kvôli revolučnému

altruizmu alebo dobrému PR oznamom, že Stones budú mať bezplatný koncert:

„Bude to šiesteho decembra v San Franciscu. Ale nebude to v Golden Gate Parku. Bude to niekde vedľa Golden Gate Parku a trochu väčšie…“

Keď sa Anger vrátil z protivojnového protestu vo Washingtone na jeseň 1967, Beausoleil bol preč aj s natočeným materiálom jeho luciferského filmu, čo spôsobilo, že satanistický filmár opäť dostal záchvat zúrivosti. Tentoraz bol výsledkom amulet s Beausoleilovým menom a príslušnou kliatbou. Beausoleil odišiel na juh, do Los Angeles, a on aj jeho priateľka (rozumej súložnica) Laurie žili v tom čase s tridsaťročným postgraduálnym študentom menom Gary Hinman. S príchodom leta lásky nastalo pre nepokojnú americkú mládež obdobie putovania k bohémskym metropolám oboch pobreží. Na ústí Topanga Canyon v Los Angeles bolo jedno také zberné miesto, dvojpodlažný dom, ktorý vlastnila dáma menom Gina a ktorý bol známy svojimi „light-show“ večierkami.

V decembri 1967 Beausoleil navštívil jeden z týchto večierkov a stretol malého, tridsaťtriročného bývalého väzňa menom Charles Manson, ktorý sa od svojho prvého *tripu* na LSD identifikoval s Ježišom a mal znepokojujúci zvyk padať uprostred rozhovoru na zem a bozkávať nohy svojho spoludiskutujúceho. Manson bol typický kriminálnik, ktorý sa prživoval na fetujúcich tínedžeroch, ktorí sa zhromažďovali v San Franciscu. Vytvoril skupinu nasledovníkov známu ako jeho „rodina“. Kúpil školský autobus, ozdobil ho psychedelickými farbami a cestoval z parku do parku, zbierajúc tínedžerské obete rozvodov a rozpadnutých rodín.

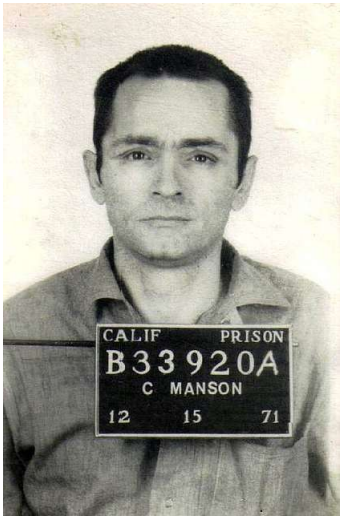

Charles Manson, 1971

zdroj: flickr.com

Sanders tvrdí, že Manson bol privedený k satanizmu prostredníctvom *Process Church of the Final Judgment*, satanistickej odnože Scientologickej cirkvi, ktorá na konci šesťdesiatych rokov pôsobila v podsvetí Los Angeles a medzi motorkárskymi gangmi. Na jar 1967 si Process Church prenajala vilu v časti Mayfair v Londýne a otvorila kaviareň, ktorá prilákala veľkú časť avantgardy tej doby, vrátane Marianne Faithfullovej, ktorej obrázok sa nakoniec objavil v treťom čísle ich časopisu *Process*. Prostredníctvom Faithfullovej sa Process Church pokúsila nadviazať kontakt s

Beatles a Rolling Stones. Pravdepodobnejšou príčinou spojitosti Mansona s okultizmom je jeho kontakt s Beausoleilom, ktorý to, čo o okultizme vedel, získal od Angera, ktorý bol žiakom Aleistera Crowleyho. Koncom roku 1967 Manson, ktorý vedel citovať celú Bibliu verš po verši, sám seba označil za Ježiša, vykonávajúc hippie lásku spôsobom, ktorý bol prijateľný pre amerických revolučných puberťákov. Beausoleil sa v tomto čase identifikoval ako Satan a postupne, prostredníctvom ich vzájomného spojenia, začali Satan a Kristus zlučovať svoje identity – pričom prvý, ako sa dalo predpokladať, získal prevahu.

Mansonovým životným cieľom bolo stať sa rockovým hudobníkom. Vzhľadom na okolnosti to nebol úplne márny plán. Mansonova skupina alebo sexuálne povoľné tínedžerky (Manson bol v päťdesiatych rokoch pasákom) mu zaistili prístup k bohatým figúram hudobného a filmového sveta Los Angeles, vrátane Dennisa Wilsona, bubeníka Beach Boys, ktorého dom nakoniec prevzala Mansonova rodina. Rodina si prisvojila Wilsonove zlaté platne, ktoré potom predávali na rôznych miestach južnej Kalifornie. Manson dokonca nahrával svoju pieseň „*Cease to Exist*“ v nahrávacom štúdiu hlavného člena Beach Boys Briana Wilsona. Prepracovaná na „*Cease to Resist*“, sa neskôr stala B-stranou singla Beach Boys.

Nikto nikdy netvrdil, že Charlie Manson bol hlbokým mysliteľom. Napriek tomu je možno o to zaujímavejší ako symbol svojej doby a to práve z tohto dôvodu. Veľa ľudí z južnej Kalifornie v neskorých šesťdesiatych rokoch zachvátil apokalyptický pocit, strach a/alebo nádej na povstanie, ktoré by začalo v černošských getách a rozšírilo sa medzi populáciu, šírené bielou mládežou, ktorá sa odcudzila narastajúcim zapojením krajiny do vojny vo Vietname. Takéto evanjelium sa kázalo v kruhoch ľavicovej, okultnej bohémy, a postupne sa hudba tej doby začala presúvať od piesní chváliacich surfovanie a rýchle autá k vyjadrovaniu obáv tejto skupiny ľudí.

Manson mal záujem o spoločenské zmeny a ako produkt svojej doby videl v hudbe najúčinnejší prostriedok na tuto zmenu. Každý mal pocit, že starý vek končí a nový, slobodnejší sa začína a že rocková hudba bude zohrávať rolu v jeho príchode. Nový vek mal byť dionýzovský; aj tí, ktorí nevedeli, čo toto slovo znamená, a nikdy nečítali Nietzscheho, boli o tom presvedčení.

A ako by im Nietzsche povedal, hudba je charakteristickým dionýzovským umením a opojenie jeho primárnym účinkom.

Charles Manson

zdroj: youtube.com

Južná Kalifornia v neskorých šesťdesiatych rokoch bola zaplavená dionýzovskou hudbou a novými, pokročilejšími prostriedkami intoxikácie. Manson nebol intelektuálny inovátor; bol jednoducho podvodník, ktorý sa snažil zjednotiť prúdy, ktoré našiel okolo seba, do nejakého koherentného podvodu. V tomto ohľade je Mansonov pokus o využitie okultnej bohémy Kalifornie v neskorých šesťdesiatych rokoch pozoruhodne podobný pokusu Adolfa Hitlera urobiť to isté vo Viedni v období pred I. svetovou vojnou.

Vincent Bugliosi, prokurátor, ktorý nakoniec dosiahol odsúdenie Mansona na smrť (trest bol neskôr zmenený na doživotie, keď Kalifornia zrušila trest smrti) a ktorý sa s Mansonom zoznámil lepšie ako ktokoľvek iný, videl „podstatné paralely medzi Hitlerom a Mansonom“:

Obaja boli vegetariáni; obaja boli nízki; obaja trpeli hlbokými ranami v mladosti – psychologické jazvy, ktoré prispeli, ak nie spôsobili, ich hlbokú nenávisť k spoločnosti; obaja trpeli stigmou nelegitímnosti, v prípade Mansona preto, že bol nemanželský (bastard), v prípade Hitlera preto, že bastardom bol jeho otec. Obaja boli putujúci tuláci; obaja boli frustrovaní a odmietnutí umelci; obaja mali radšej zvieratá než ľudí; obaja sa hlboko zaujímali o okultizmus; obaja mali ľudí, ktorí za nich páchali vraždy. Podľa Bugliosiho mali obaja neuveriteľnú schopnosť ovplyvniť ostatných na základe osobného magnetizmu a filozofie, ktorá ospravedlňovala akýkoľvek čin, nech bol akokoľvek strašný. Filozofickým zdrojom pre oboch mužov bol Nietzsche. To, že Hitler za veľa vďačil Nietzschemu je očividné; Manson, podľa vlastných slov, bol rovnako dlžníkom Nietzscheho ideí a Bugliosi u oboch vidí spoločné východiská:

Obaja, Manson a Hitler, verili v tri základné princípy Nietzscheho filozofie: ženy sú podriadené mužom, biela rasa je nadradená všetkým ostatným rasám, nie je zlé zabíjať, ak je cieľ správny…

A zabíjali obaja. Obaja verili, že masové vraždenie je v poriadku, ba dokonca žiaduce, ak to pomôže dosiahnuť nejaký veľký plán. Každý mal svoj plán, každý mal vlastnú veľkú obsesiu: Hitlerovým plánom bola Tretia Ríša, Mansonov plán bol Helter Skelter.

V niektorých momentoch sú paralely viac než len náhodné. Koľko z toho Manson prebral vedome a koľko bolo nevedomým napodobňovaním, nie je známe. Verím však, že keby Manson mal príležitosť, stal by sa ďalším Hitlerom. Nedokážem si predstaviť, žeby sa zastavil pred zabíjaním obrovských más ľudí.“

„Helter Skelter“ bola fráza napísaná krvou na stenách domov obetí zavraždených Mansonovou rodinou. Bol to Mansonov okultný termín pre všeobecné apokalyptické povstanie, ktoré tieto vraždy mali predznačiť a vyprovokovať. Helter Skelter bol Mansonovým termínom pre nový, „Dionýzovský vek“. V súlade s duchom tej doby Manson tvrdil, že svoju inšpiráciu získal od Beatles, konkrétne zo skladby rovnakého názvu z ich tzv. *Bieleho albumu*, ktorý bol vydaný v decembri 1968. Manson bol presvedčený, že Beatles v piesni „*Revolution No. 9“* odkazovali na Zjavenie kapitolu 9 a že štyria anjeli, o ktorých sa tam hovorí, boli Beatles. Títo anjeli mali „vlasy ako vlasy žien“ a z ich úst „*vychádzal oheň a síra*“, čo odkazovalo na hovorené slová, texty

piesní Beatles, silu, ktorá vychádzala z ich úst.

Podľa Mansonovej značne podivnej interpretácie piesne *„I Will“*, Beatles hľadali JC (Ježiša Krista) a on (Manson) bol ten JC, ktorého hľadali. Tiež povedal, že Beatles vedeli, že Kristus sa vrátil na zem a že žije niekde v Los Angeles. Podľa Mansonovho plánu, *Biely album* Beatles nastavil očakávania pre revolúciu, ale Mansonov album, ktorý plánoval vydať, by ju naozaj spustil. Jeho hudba by vyrazila zátku z fľaše. Tá by bola spúšťačom.

Bugliosi si myslel, že toto všetko je výmysel Mansonovej šialenej mysle. Zaujímavé je, že texty Georgea Harrisona, ktorý nedal Bugliosimu povolenie citovať svoj materiál, sa tiež objavili v krvi na stene domu, ktorý si prenajímala Sharon Tate a ktorú zavraždila Mansonova rodina. Texty z Harrisonovej piesne „*Piggies*“, odkazujú na „prasce“ v škrobených bielych košeliach, ktoré potrebujú poriadnu nakladačku. V kultúre presiaknutej hrozbami terorizmu a revolúcie, ktorú ovládajú rockové hviezdy, to znamená pokyn k násiliu. Manson považoval vraždu Sharon Tate a ľudí, ktorí boli v jej dome, za ideálny okamih na rozpútanie prichádzajúcej revolúcie.

(Pokračovanie)

Zdroj: E. M. Jones, Povstanie Dionýza

URL adresa článku:
http://christianitas.sk/sympatie-pre-diabla-temne-dejiny-rocku-a-pop-kultury-1-cast-